

Rusul e îngrijat.

Rusul: Așa se vede că vine furtuna!

Gândul soldatului.

Tristă-i ziua fără soare,
Trist e drumul fără flori,
Dar mai tristă și îngrozitoare
Este ora 'n care mori.
Tristă-i paserea robită,
Trist e omul prizonier,
Și viața obosită
Când ea zboară către cer,

Dar mai tristă e durerea
Ființei care a iubit,
Când așteaptă mângâierea
Și se vede părăsit.
Toate's bune, toate's rele,
Nu mai e de îndoit,
Dar și lacrimile mele
Sunt de nemai pomenit.

N. Mircea.

Educație de prinț.

Regele Cristian IX al Danemarcei fu cuprins de mirare când într-o zi la masă unul din copii săi îl întrebă despre însemnarea unui cuvânt popular, cum ar fi de pildă în românește: »scatoalcă«. De unde să fi auzit tânărul prinț o expresie atât de puțin elegantă?... Curiozitatea îl făcu să se intereseze, și îl întrebă să-i spuie mai întâiu de unde au zise cuvântul?

Tânărul prinț rămase perplex, și la început nu voia să răspundă. Dar regele nevoind să știe de glumă, insistă. Prințul mărturisi că s'a amuzat, plimbându-se pe stradă, să tragă pe ici și pe colo clopoțelul de pela porți, și pe urmă să fugă. Unul din portari zărindu-l fugind, l-a amenințat așa, că o să-i tragă o »scatoalcă«.

După ce prințul își termină spovedania, tatăl său îi zise foarte serios:

— Bine, dragul meu, pedeapsa ai meritat-o, și ea va fi că, imediat după masă vei merge cu mine la portarul acela și îi vei cere iertare pentru gluma stupidă cu care l-ai necăjit.

Oricât prințul s'a codit, a fost în zadar. Regele l-a luat de mână și l-a dus să-și ceară iertare dela portarul supărat... Noroc că, la noua sunare, a fost și regele de față, căci dacă portarul ar fi recunoscut acum pe »strengarul« de adineaori, poate că i-a fi explicat să înțeleagă ce va să zică »scatoalcă«... Dar de atunci micul prinț n'a mai repetat niciodată acest gen de distracție.

Modern.

Un țăran, — (către altul căruia i-a luat vântul căciula și i-a lăsat-o tocmai în vârful unui plop): Ce stai d'astei și aici, bre?

Celalalt: — Aștept să treacă un airoplan să-mi dea căciula jos din plop.

Cinci granate.

Foaie verde din Bănat
Doamne de ce l'ai lăsat
Pe dușmanul blestemat
Pe lume să mai trăiască
Și așa mulți să zdrobească
In Martie în șaptesprezece
Iată ce-am putut petrece:
Sara când s'a înserat
Noi la »Stellung« am plecat.
»Stellung« tare întărit
Unde granate au lovit.
Când acolo ajungeam
Tot »Stellungu« îl căutam
Rupt nici unde nu-l aflam,
Numa într'un loc am aflat
Cinci găuri mari de granat,
Unde »Schwerhaubitze« au dat,
Noi pionerii ne puneam,
Stellung din nou ridicam,
Când mai gata am ajuns
Iată auzim pe sus
Plumbi de tunuri șuierând
Drept la noi călătorind
Și apoi au și picat
In mijlocul nost au dat.
Dumnezeu bun ne-a scăpat
Nici unul nu-i vătămat.
Ci numai doi frați iubiți
In »Deckung« sunt cotropiți
Noi după ei am căutat
Și în grabă i-am aflat.
Căci din pământ au ieșit
Și după noi au pornit,
Gândeau că noi morți vom fi;
Iar ei n'au fost loviți
Numai ei au amezit,
Atunci cu lucrul am stat
Pân'ce focul s'a muiat,
Văzând că zorii s'au ivit
Și »Deckungul« nu-i gătit
Cu toții iar ne-am apucat
Și Deckung am ridicat.

Indărăt toți am plecat
Peste zi să ne odihnim
Că pe seară iar venim.
Frunză verde amărăciune
Scrisă-i cartea de un june,
De un june neînsurat
Din focul dintii intrat,
Și al meu nume-i așa
Gheorghe Ianoșiga
Născut în Teregova.

Dela băi, acasă.

— Ai fost să faci o cură de slăbire?
— Da, și cu un efect miraculos.
— Cu cât ești mai ușor?
— Cu două mii de lei.

Wellington și pictorul.

Invingătorul dela Waterloo era un mare amator de muzică, — la pictură însă se pricepea mai puțin, deși galeria sa de tablouri în Apsley-House conținea numeroase opere frumoase și prețioase.

Din cauza că n'avea nici o destulă încredere în cunoștințele sale cu privire la această artă, nu-i plăcea să dea sume mari pentru tablouri.

Însă când i se oferi spre vânzare marele tablou al lui Sir William Allan, reprezentând lupta dela Waterloo, se hotărî, dacă nu pentru altceva, pentru subiect, să-l cumpere. Prețul ce i se cerea era de 3000 de lire engleze.

Artistul fu invitat să se prezinte la ministerul de războiu ca să-și primească suma. Wellington în persoană începu să-i numere bancnotă după bancnotă. Pictorul începu a se impacienta, și observă că un cec adresat bancherului ducelui ar fi terminat afacerea mai curând și mai cu mai puțină osteneală. Wellington nu răspunse la observație, ci continuă cu număratoarea. Când pictorul crezu de cuviință să-și mai repete observarea, Wellington se opri un moment, și uitându-se lung la el: — »Crezi dumneata, îi zise, că poate să fie în interesul meu ca să știe și bancherul că am fost atât de prost să-ți dau atâția bani pentru tabloul d-tale?...«

Și-și continuă număratoarea.

Un om generos.

— Au fost și la d-ta în prăvălie cu colecta pentru Crucea roșie?
— Și d-ta ce ai dat?
— Eu? Eu am dat... permisiunea.

Anunțurile de căsătorie

Viața de holteiu.

— Schițe după diferiți autori. —

In »mica publicitate« a ziarelor de astăzi au ajuns aproape nelipsite și anunțurile de căsătorie. Ne su prea știu multe cu privire la efectele acestor încercări de a se intra sub jugul căsniciei pe această cale »ce nu mai este neobișnuită«; dar că ele pretează adesea la glume și la farse de tot felul, aceasta se știe.

Nu mai este neobișnuită această cale, căci ea și-a seibat de mult centenarul. Cel dintâi anunț de căsătorie, despre care știe până acuma istoria publicisticii, s'a fi tipărit într'un număr dela 22 Mai 1794 al unei publicații săptămânale din Iena. Scandalizarea burgheziei nu va fi fost mică atunci, — dar începutul odată făcut, imitatori, din ce în ce mai nepăsători de gura lumii, s'au găsit, și »caiea neobișnuită« până atunci și-a făcut și își face tot mai mult locul în moravurile, mai mult sau mai puțin admise, ale vremurilor.

S'a ajuns până acolo, încât nu de mult am văzut până și pe un tânăr candidat la preoție greco-catolic, tras la răspundere înaintea consistoriului din Timișoara, fiindcă găsise și el mai comod să-și caute o preoteasă printr'un anunț la gazetă. Iar când în »Figaro« se publicase un inserat după care un tânăr prinț german caută o soție de bună calitate reprezentativă și »pe cât cu puțință de

origine americană«, s'a repetat amintirea răutăcioasă că odinioară însuși guvernul francez publicase aviz precumcă »se caută tovarășe de căsnicie pentru un mare număr de condamnați deportați în Caledonia«.

Cu acel prilej numeroase dame din aristocrație și din lumea financiară au fost necăjite de farsori, cu glume firește de un spirit cam îndoelnic. O tânără princesă de 17 ani a primit o misivă, ce i-a pricinuit un atac de nervi, în cuprinderea următoare: »Intreit as-siu, în vârstă de 50 ani, deportat pe viață, provizoriu încă în lanțuri, vă ofere inima și mâna sa. Comitetul caledonian pentru mijlocirea de căsătorii. O tânără contesă primi scrisoarea: »Un bărbat locuitor în Caledonia, care și-a sugrumat nevasta și doi copii, caută pentru un al treilea, rămas în viață, o mamă bună și frumoasă; nu pierdeți ocazia!«

Toate aceste și alte farse, precum întâlniri date în spelunci mizerabile de bețivi ordinari etc. — au contribuit într-o vreme la discreditarea anunțurilor de căsătorie, dar n'au putut ajunge la stărpirea lor. Și nici nu vor fi stărpite. Rămâne deci, cel puțin amuzamentul.

Anunțurile plătite cu cuvântul costând parale bunele prin zărele mari și răspândite, mulți caută să fie cât mai

laconici, adică să cuprindă în puține cuvinte mult înțeles. Astfel unul anunță: »Tânăr comerciant caută socri dorind predare comerț. Putea să-l facă și mai scurt, de pildă: »Caut căsătorie cu întreprindere comercială. — Altul: »Ocaziune pentru damă bogată a deveni contesă. Discrețiune garantată. Anonime refuz«. Putea și acesta s'o scurteze: »De vânzare titlul contesă.«

Unii vor să apară de spirit și în anunțurile lor. Un negustor de postavuri din Berlin caută »o tovarășă de viață lână'n lână, să nu iasă la spălat și care să știe să dea din clanță, să zăpăcească mușteriu!« Alții cad în comic fără să vrea, ca vieneza care »ieșind din monotonia izolării sale, ca văduvă bine conservată, care e încă în posesiunea garderobei complete a răposatului, caută un bărbat potrivit. . .« Adică să i se potrivească hainele răposatului? Sau ca acea »fată tânără și nostimă din Teplitz în Boemia« care și ofere prin gazetă »inima și mâna celuiui brav bărbat care are destulă avere ca s'o poată trata cu bere bună și poate să-și dovedească bunătatea de inimă cu martorie.«

Intr'o revistă vegetariană s'a publicat oferta unei abonate, în versuri ce s'ar putea traduce cam astfel:

Educația în familie.

Burăh este »dija« om cu minte. A avut prevederea să se nască acum patruzeci și șapte de ani; așa că, mobilizarea surprinzându-l trecut de vârsta cerută, a rămas acasă ca să-și vadă de »chimeră«. Acuma stă la o masă lungă, face »sichilele« răsfoind niște registre. La capătul celalt al mesei, fiu-său Isac, elev promovat în clasa II-a primară, se uită, tăcut, la o carte cu poze.

Între factorul poștal, c'un ghiozdan de piele la subțioară.

— Aveți un mandat de două sute lei. — salut el pe Burăh.

Burăh intrerupe un moment răsfoitul registrului ca să iscălească mandatul.

Factorul poștal deschide ghiozdanul scoate și pune pe masă mai multe hârtii de bancă a 20 lei una.

Burăh le-apucă și începe să le numere pipându-le ca să nu se strecoare vreuna falsă: »Una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte; opt, nouă...«

Se oprește, spune factorului care așteaptă rezultatul:

— Bine. Poți să pleci.

Factorul își pune ghiozdanul la subțioară, salută și iese.

Rămăși singuri, copilul Isac, care urmărise mutește scena dintre Burăh și reprezentantul poștei, deschide gura:

— Papă! Pentru di ce ai înmărat nouă hârtii și n'ai înmărat și pe a zecea, cea din urmă?

Burăh îl privește fix, pe deasupra ochelarilor, răspunde încruntat:

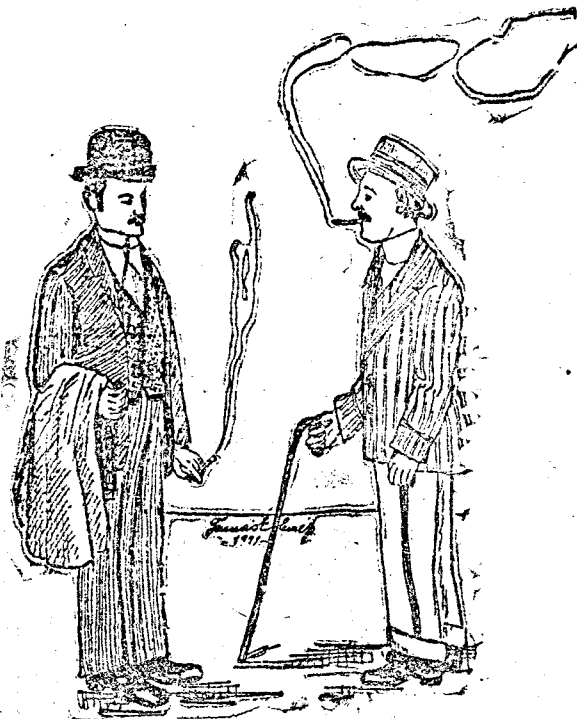
— Fîndcă lești un prost, dija!.. Să îți minte dela mine, izie: cât vei primi bani în hârtii, nișodată să nu înnumeri ultima, că poate să fie... două.

Prietenie adevărată.

— Iară-mi cere neisprăvitul acela de Tapescu un pol împrumut... Nu mai știu ce să-i răspund.

— Nu-l refuza, te rog; din prietenie pentru mine...

Tot e în la ceva.

— Ascultă, domnule, pentru ce nu încerci și d-ta v'ro doctorie contra nasului roșu?

— Pentru ce? Fîndcă-mi face un serviciu nasul roșu. Când mă vede așa, niciun cârciumar nu cutează să-mi servească vin prost.

La bărbier.

Nișă Chicolomea intrând în oraș cu un car cu zarzavat, îl vîndu la repezeală și apoi glonț la bărbier să-și taie părul. Tot sgînd ochii se vadă vre un șervet atârnat la vre o ușă, dă de o tablă pe care era scris »La Cosorul lui Trajan«.

Iată-l înăuntru, întrebându-l pe negustor:

— Ași vrea să-mi tai părul. Cât o să mă coste?

— Trei zeci de bani.

— Atunci taie din el de 20 bani.

Din corespondența unui exilat.

...In sat le roi sudorile
Te trec d'astepti scrisorile;
Gazetele mult așteptate
Sosesc cam vechi și.. fezandate;
Și primim cărțile poștale
Cu 'ntirzieri fenomenale,
Iar dacă sunt și ilustrate
Rar pe la noi una s'abate,
Pesemne domni 'mpărțitori
De artă 's colenționatori
Intre-acest petec de pământ
Din sat la noi, într'un curvânt
Nu-i o frășură de unire
Cu cealaltă omenire!

Un model de economie.

Principii din familia Orléans au fost vestiți prin sgârcenia lor. Cu deosebire celebrul Philippe Egalité ajunsese proverbial în această privință, și însușirea-i a fost moștenită încă din frageda tinerețe de toți cei patru fii ai săi.

Educatoarea acestor prinți a fost mādame de Genlis. Cel mai în vârstă, ducele de Valois, mai târziu regele Louis Philippe, al cărui cap avea forma unei pere, aducându-se într'o zi la masă friptură de vînat, zise guvernantei sale:

— »Eu nu înțeleg de ce nu se strîng alicele cari se găsesc în prepelițe și în friptura de iepure? Se mai pot prea bine folosi. Eu întotdeauna le pun la o parte și le strîng; am pînă-acuma o bucată de hârtie plină...«

Tănără, brunetă și voioasă,
Vegetariană credincioasă,
Așa singurică de n'aș fi
Viața și mai bine mi-ar prii.
Nimica nu e ca un bărbat,
Cu care să duci un trai așezat.
Ce bine-am trăi împreună,
Numai așa e viața bună.
Fie moșier sau amplotiat,
Dar vegetarian neapărat.

Vegetarianul meu! Trimite-mi un răspuns astăzi chiar
In versuri sau proză la administrația acestui ziar.

Poetic, deși în proză, e anunțul tinerei care caută »pentru firea ei gingașă de iedera un puternic stejar în persoana unui modest funcționar sau așa ceva«. — În genere sexul slab e mult mai puțin pretențios decât cel tare în cererile de căsătorie. Bărbații merg de obicei până la extrem cu pretențiile lor, ba uneori trec de orice măsură. Sau amănunțesc lucrurile, ca de pildă acel englez stabilit la Chicago, care dorea căsătoria cu »o damă, brunetă, cu ochi albaștri închiși, cultă și distinsă, avînd înălțimea de 5 urme 4 și jum. degete, circumferința pieptului 39 și a taliei 28 și jum. degete«. Numărul ghetelor 35 și a mânușilor 2 și jum nu era toc-

mai condiție neapărată, dar foarte de dorit.

Englezul se zice că și-a găsit perechea căutată. Dar acel berlinez, care căuta o tănără fată de cel mult 22 ani, bogată, frumoasă și dispusă a face cu el imediat după cununie o călătorie în jurul lumii în yacht, a primit numai două răspunsuri, în chip miraculos identice: i se cerea să aibă cel puțin un vapor, căci un yacht nu le părea destul de sigur pe apă, — ceea ce este eroare și dovedește numai cât de puțin se pricep damele doritoare de măriș la navigație.

Și mai puțin succes a avut parisianul care anunța: »Am un venit de 12 mii de franci și doresc de soție o fată fără avere, dar care să nu poarte nici corset, nici păr fals, nici să se ia după capriciile modei«. Drept orice răspuns »mai multe parisience au inserat în acelaș ziar declarația: »N'avem avere și am lua bucuros un bărbat cu 12.000 franci venit; dar ca să-i sacrificăm corsetul și modele, e o pretenție ridicolă«.

Sunt însă și sacrificii pe cari o femeie e în stare să le facă, pentru un bărbat cu stare. Astfel un văduv american care dorea de nevastă o negresă, a fost cu adevărat asediat de răspunsuri printre cari se găseau și câteva din

partea unor negrese... artificiale, cari se declarau adică gata să se vopsească toată viața lor, ca să placă bogatului american. Inșă când unul, un tânăr între 20 și 30 de ani, și-a dorit o soție muncitoare ce să-i ușureze viața care-i era prea greu s'o ducă cu mijloacele modeste, n'a primit drept răspunsuri decât batjocure și zeflemele.

Până și indianii, pieile roșii, din America, dau anunțuri de căsătorie. Un șef de trib oferea o mie de cai celui alb onorabil și cu bune recomandări, care ar fi voit să-i ia de nevastă fîca de 18 ani și să se stabilească agricultor în teritoriul Mohicanilor. — În lipsă de cai, o fermieră văduvă căuta să-și ademenască un soț cu promisiunea tuturor virtuților, plus o turmă de cincizeci de porci.

Nemulțumită cu un anunț, o altă americană Miss Georgina Mac Clarmann, a publicat un adevărat manifest, în cuprinderea următoare: »Concetațeni! Rămâneți voi nepăsători, când o compatriotă, tănără, frumoasă, bine crescută, bună muzicantă, cu un cuvânt o ființă dotată cu toate calitățile ce pot să inspire iubire unui bărbat și să-l facă fericit, se vede nevoită să-și ia refugiul la ziare, ca să-și caute un bărbat? Ridicați-vă, nu mai stați pe gânduri!

Valoarea anunțurilor.

Megaton: — Vezi dragă amice, anunțul este o invenție țară pereche.

Parmezan. — Aceasta am recunoscut și eu, bri.

Megaton. — Vezi, mai zilele trecute nevastă-mea a pierdut o brățară de aur. Imediat am făcut un anunț în »Pesti Hirip« și a doua zi dimineață...

Parmezan. — Vezi bri, și s'o găsit?

Megaton. — O da! A găsit-o servitoarea sub patul nevastii.

Regi săraci.

După închipuirea orișicui, a zice rege însemnează și a zice bogat. Câteva exemple din istorie vor dovedi că această legătură de noțiuni nu se potrivește întotdeauna.

În ce încurcături putea uneori să ajungă un rege, ne arată o scrisoare a regelui Enric IV al Franței către ministrul său de finanțe Sully.

— »Amicul meu, am să-ți zugrăvesc în mod sincer situația în care mă găsesc acum. Sunt în apropierea inamicilor mei, dar n'am așa zicând nici un cal pe care să pot călări în luptă, nici o armură să îmbrac. Toate cămășile îmi sunt zdrențuite, hainele îmi sunt găurite în coate, adesea n'am ce fierbe în castron și de două zile sunt nevoit să mănânc la amiazi și seara când la unul când la altul din ofițerii mei, deoarece furnisorii mei spun că nu mai pot să-mi procure nimic pentru masa mea, căci de mai bine de o jumătate de an n'au primit nici un ban. Judecă și d-ta dacă merit să fiu tratat astfel, și dacă mai pot răbda ca administratorii casei mele să mă lase să mor de foame, pe când ei înșiși, petrec în ospete bogate.«

La 1 Aprilie 1808, marea damă de onoare dela Curtea Prusiană, contesa

Cuvântul vostru de ordin să fie de-acuma: Înainte! căsătorie sau moarte! Lăsați sfiala! De când e lumea, o inimă neîndrăzneată n'a cucerit încă nicio frumoasă.»

Constatarea este exactă. Cu toate acestea, puțini vor fi avut curajul să dea asalt chiar inimei acestei îndrăznețe — miss. Peste tot, tocmai acele candidate la măritis care se laudă cu mai multe calități, inspiră mai puțină încredere. Unele cad chiar în ridicol cu lauda de sine. Frumoase, plăcute, inteligente, distinse, sunt calități ce și atribuie fără cea mai mică jenă. Las' că și unii bărbați fac la fel, ca acel tânăr vienez care, iscăbind cu numele întreg și dându-și adresa acasă, invita la el pe tinerele dame bogate doritoare să-i admire seducătoarea persoană.

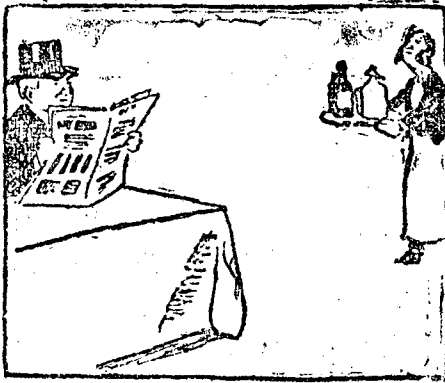
Mai modest, mai practic și mai original a fost acel cismar din Passau, care printre alte avizuri a lipit pe vitrina prăvăliei sale și pe acesta: »Căsătorie! Caut o soție o fată vrednică sau o văduvă cu banii ei proprii. Traiu în armonie garantat. Cine dorește un bărbat expert în meseria lui și cu situația asigurată, să se adreseze aci, în scris sau verbal. Discrețiunea, chestie de onoare.«

(Va urma.)

de Voss, scrie în memoriile ei cuvintele remarcabile:

— »Cu începere de astăzi se suprimă masa ofițerilor la noi; am fost ca să-mi iau rămas bun dela dânsii, și aceasta m'a întristat mult. Din nenorocire, zi de zi trebuie să ne restrângem tot mai mult cu gospodăria Curții regale. Și eu trebuie să renunț la o parte a salariului meu. Ah! nu se poate altfel...«

Conceptii diferite.

— Chelner, ascultă, mi-e o sete înărăcită...

— Doriți apă rece?

— Nu; aș vrea ceva de băut.

Reul cel mai mic.

Doi domnișoare cari anul acesta au isprăvit liceul, stau la o masă și conversează așteptând ca mamele lor să iasă din baie. O umbrelă enormă, vârgată roșu și alb, întipă în chiar inima mesei de tinichea, servește de paravan obrajilor tragezi contra dogorelei soarelui.

Pe marginea mării, unde do obicei sezonistii se plimbă »ca să se usuce« trece grăbit un domn înalt, de sus până jos îmbrăcat în alb. Una din domnișoare suspină urmărindu-l cu privirea:

— Așa bărbat aș vrea să am eu!

— Namila aia?! Eu, din conțâ: idealul meu e un bărbat mic, mic de tot.

— De ce, ma chere?

— Fiindcă așa scrie la carte: »din două rele, s'alegi pe cel mai mic!«

Dela 1 Septembrie.

prețul ziarului nostru se urcă la

10 fileri exemplarul

asta în urma mării scumpe a hârtiei și celuilalt material necesar tipăritului unui ziar.

Dela administrația »Foia Poporului Român«, Budapest, VII., Ilka-utca 36. se poate comanda următoarele:

Harta Europei împreună cu harta Ardealului

cea mai nouă ediție, care cuprinde toate țările învrăjbite, fiecare țară separat colorată costă 1.50 cor., plus 10 fileri porto postal.

Rugăciuni pentru soldați

cu binecuvântarea Pr. S. M. episcopul Dr. E. Cristea (pentru gr. orientali)

Prețul: 1 exemplar cu porto postal 10 fileri;

50 exemplare cu porto postal 3 cor. 20 fileri;

100 exemplare cu porto postal 5 cor. 30 fileri.

Cântece din războiu

În bogata literatură ce a apărut în timpul războiului, cuprinzând »legeri de poezii populare plăsmuite, de genul popular de bună seamă« cea mai nouă broșură apărută:

Cântece de dor și jale

ale eroilor noștri de pe câmpul de luptă și din spitale

scoasă în editura »Foi Poporului Român« este o lucrare prețioasă în privința aceasta. Ea dă o icoană minunată de bună cum gândeste, cum simte și cum luptă soldatul român aflat pe frontul rusec, italian sau sârb.

În broșura aceasta sunt adunate cu îngrijire cele mai frumoase poezii ce le-au scris soldații de pe toate fronturile și simți o plăcere deosebită citind vers după vers, așa cum fii poporului nostru le-au iscodit.

Indemnăm pe toți cetitorii noștri să-și procure această culegere de poezii pe care să o păstreze în biblioteca lor și mai târziu ca o amintire a teribilului războiu, în care neamul nostru și-a vărsat sângele cel mai generos. Prețul unui exemplar e de 56 fileri, plus 5 fileri porto postal.

GHICITURI

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?